

Opuštěné hnízdo.

Panu J. F. Špírkovi ve Wilber.

Povídka z Nebrasky.

Tak, tak, ... teď, když jsme dali koně do stáje, můžeme jít po svých. Chudinka, je celý propocen. Není divu. Takový horký den! Slunce praží dnes jako snad ještě tohoto srpna nepražilo. Myslím, že do sta stupňů není daleko. He, jak se vzduch třese nad kukuřicí. Všechno leží a stojí jako mrtvé. Ani ptačího hlásku neslyšet. Sotva jste v celém Pleasant Hill zahlédli živou duši. Yes, yes... v takovém dni se cítí nejlépe, jaké je to mrtvé, opuštěné hnízdo, ten náš Pleasant Hill... Jen cikády erčí...

A že vy jste jel v takovém dni? A takovou dálku! Hezkých pár mil je to z Wilber sem a cesta byla vám asi smutná samotnému. Že jen mne navštívit? Eh, ani se mi věřit nechce. Nenapadlo mne, když jsem vás zval ve Wilber před čtrnácti dny sem ke mně, že byste se skutečně sem chtěl podívat. Kdybych byl věděl, s boggami byl bych přijel pro vás... Ale už odpustite, že? Staří lidé jsou nedůvěřiví. Pán z Prahy, myslil jsem si, od novin, od péra, ... což jsem by záleželo na starém Vondrovi! A cože by mohl zajímavého vidět na pustnoucím, vymírajícím městečku, ležícím stranou světa, ... jako někdo s vazem zlomeným a jen čekajícím, kdy vydechne naposled! Nu tak, ... a vidíme: člověk nikdy nemá dost rozumu! Tak, tak, ... a to mne těší, to mne těší... Vidíte, jsem tu tak sám, už opuštěný, jako ten můj Pleasant Hill... Doživoformě spolu... hehe, ... on mne už po staletí na poslední dny a na umírání... A teď najednou taková návštěva.

Horko je, dusno. Myslím, že bychom mohli raději jít dovnitř... I trochu těch moskytů zde máme, ... stojí tu louže kolem Pleasant Hillu, ba zdá se, že tu vše stojí, i život... tak... a na se dát koukat potvůrkám, hehe, ... není-li pravda? Ostatně, máte asi hlad, žízeň... Musíte odpustit, žena není doma, je kdesi na farmě u známých, asi tři míle odtud, návštěvou, ... ale sám to také nějak snesu, ... hehe, ... jen že to nedám všechno dohromady, jak se sluší a patří. Zahubujeme si rádi na ženy, cože to a co že ono, ... hehe, ... ale když přijde na nás, abychom se obstarali sami, pleteme páte přes deváté, půl hodiny stracháme, a pak ještě pořádně něco ohybí... Tak, tak, ... jen co je pravda! A rozhlížíte se, vidím, po okolí. Je vám divno, že v celém bloku můj dům je jediný, ... a uprostřed města že pěstuju kukuřici a ovos... Oh, holečku, ... to je Pleasant Hill, hehe! Podívejte se tamto: také blok celý prázdný, jen staré stavení na něm, ... teď zanedbně... Pusté, mrtvé... Starý Ezra Daniel Holden tam bydlil, — chudák, — také kukuřici, zeleninu a brambory pěstoval na místě, kde před lety chtěl si vypěstovat několik tisícovek, ... hehe, ... čekal, čekal, kdy ten jeho čas nadejde, čekal, kdy železnice si nás najdou, ... kdy lidé se tu postaví, ... oh, ... čekal, čekal... Pak umřel. Well, lépe mu tak. Trápil se a zlobil celým životem. K čemu to? Druhdy jsem mu to rozmlouval. "See, here, Ezra" povídám, "nač je že ti to dobré. Světa nepředěláš! Stárnoš. Co je ti po penězích. Hladu netrpíš, děti máš v pořádku do života vypraveny, ... tak jako já, ... na co že ty myšlenky jsou ti dobré! Ale jemu marno mluvit. Eh, už se dozlobil. A Pleasant

Hill stojí dále tak, jako stál dřívě. Jen že někteří umíráme... Některý starý strom padne... Některé opuštěné stavení se skoro provalí... Toť celá ta změna... A jiné čekat nelze. Nu, však jste už slyšeli o té historii, pravda? Jen něco? Well, ... pojďme dovnitř, ... a snad se již něco najde, co bych vám mohl také z Pleasant Hill povědět. Nic na tom není zvláštního. Co že na opuštěném hnízdě záleží... Lidé se rodí a lidé umírají. Také město se někdy narodí a jest mu skomírat. Ale jak ono pomalu umírá, jak hrozně pomalu! Já tomu uvykl; je v tom snad i něco milého: vidět, jak místa, s nimiž spojen je náš život, stárnou s námi; tak aspoň já jsem si to upravil v mysli, a okolí stalo se mi snesitelným, ba i příjemným. Pleasant Hill, — Příjemný vršek, ... hehe, ... ale sotva tu kdo mimo mne, jemuž je tak příjemný, jako mně. I moje žena naříkala na dlouho; teď už jí to mrzelo. A Ezra! Well, ... tomu byl Pleasant Hill pramálo příjemný, ... na mou věru... Ale odpustte starému, povídavému člověku: vy máte hlad a žízeň, ... a tady, hle, moskyt, ... tak, zrovna jsem vám ho připlál na krku, hehe, ... a já vás nechám stát v horku před dveřmi a koukat na kukuřici...

Tak, jen dále, jen dále... Tady je trochu chládka. Tak, tak, ... jen si dejte límec dolů, — to je rozum, v takovém dni se tahat s límcem, hehe! A sedněme si, tak... Máme tu svaté ticho, co? Jen hodiny tikají. Venku ani kuře nezatípne. Co by? Ezra se děsil nejvíce ze všeho tohoto ticha. Ať už to bylo letní ticho, kdy vedrem všechno je jako spíteno, ospalo a umrtveno, kdy vzduch se tetelí nad žlutnoucími lány kukuřice a nad posekaným obilím, ... ať to bylo zimní bílé ticho, kdy sněhu vysoko je naváto, že ploty zahrádek a polí pod ním mizí, kdy obloha je zatažena a ocelově kalné mraky věští příchod blizzardu, — Ezra vždy stejně byl jim vyděšen, až zuby mu evakaly. Yes sir, až zuby mu evakaly. Sám jsem ho tak našel nejednou, a měl jsem co dělat, aby jakýsi strach nesedl i na mne... V jeho světnici, v jeho společnosti jsem vždy cítil, že je také ještě jiné ticho, než jak já jsem zvyklý je slyšet a cítit. Bůh ví, že v jeho domě bylo to ticho jiné, příšerné a děsivé... Ale jsm mimo jeho dům, já měl klid a ticho vždy v oblíbě; když nikde nic se nepohne, když už ani tlučení svého srdce neslyším, ... jen dech, jen dech, ... tu je mi tak, jakoby nějaký mír mne obilil, kde není so třeba už bát žádného zklamání, žádné bolesti žádných obav.

Jak že jsem tu dlouho? Od pětadesátého, milý pane, od pětadesátého, — to máme teď, yes, právě čtyřicet let. Bylo mi osmnáct, když jsem přijel do New Yorku, ... a hned jsme se pustili na západ, moji rodiče, můj starší bratr, moje mladší sestra, ... a já. Odkud? Ze Strakonicka. Tak, ... a měli jsme namířeno do Saint Louisu, kde už bylo několik Strakonickáků. Vite, tehdy Saint Louisu někteří nášinci říkali i "druhá Praha", — tak to bylo, jakoby Saint Louis byl našim hlavním městem v Americe. Well, ... změnilo se to, změnilo; jak slychám, málokde jsou Češi tak odizirovaní, jako tam; jen už hrstka jich zbývá; a ti potomci oněch horlivých Čechů z prvních dob českoamerických, — ti přý jsou už, jakoby ani k Čechům nepatřili.

Well, well, ... to je konec konců osudem nás všech tady v tom moři: že utoneme. Dřívě mi bývalo nad tím smutno; teď už si tím valně hlavu nelámu. Ale kam že jsem to zapadl, starý povídál! Chtěl jsem tolik říci, že náhoda obrátila nás do Chicaga místo do Saint Louisu. I tam už bylo něco našineců, ale málo; drželi k sobě a byli ve spolek přátelštější, než jsou dnes. Tehdy, když všichni zápasili, druh byl na pomoc druhu všude, a ta píska národnosti nás přece jen jaksi vázala; sotva však ten nebo onen si začal lépe stát, už ta česká závist se ozvala, i rozbroje přišly. Byli jsme v Chicagu asi rok, prázdný lot jsme měli na Van Buren a vedle něho dřevěné stavení na druhém lotu. Nelíbilo se nám valně v Chicagu, nebylo tam nic z takového života, na jaký jsme byli zvyklí. Pracovali jsme v ohradách, pak já tesařil sám pro sebe, ... zle se nám nevedlo, ale což do všeho, když vzduch nám nesvěděl, okolí se nelíbilo... Oh, kdybyste si dovedl představití tehdejší ulice chicagské! Většina domků byly dřevěné stavby, nevzhledné; nemohl jsem navyknotit zvláště těm plochým střechám a vyvýšeným průčelím. Ulice byly nedlážděné a chodníky dřevěné, někde tak vysoko nad zemí, že po dvaceti schodech bylo nám sejítí s toho ležení na cestu nebo stoupání s cesty na chodník. Šel-li jste kamsi, po třech blocích vás už nohy bolely; obyčejné cesty byly blátivé; a přišlo-li trochu, někde musili i přes ulici převážet nebo zrobit jakési můstky. Co jsem se někdy nabloužil různými směry, než jsem se dostal, kam jsem chtěl! A pak kolem nás byli hlavně jen zrzaví, věčně opilí Ajryši, — my ještě jsme se nedovedli valně anglicky dohovřít, — a tak nás všechno v Chicagu píchalo. Konečně jsme stavení i lot prodali, a přestěhovali jsme se na Canal Street, kde už byla česká osada. Ale do dvou let jsme Chicago opustili nadobro a jeli jsme do Iowy, toužíce po venkově a po polní práci; člověka, jenž vzrostl takřka z hroudy země, ta země obyčejně zase přiláká zpět, i když po roky byl od ní odloučen. Bylo to štěstím pro nás, že jsme se dostali na jiný vzduch, — ale zároveň opustili jsme tím něco, co po letech bylo by z nás udělalo boháče. Na oněch dvou letech, jež druhdy byly naše, dnes stojí ohromné skyscraper, mnoho lidí ve stavebním vzruchu po chicagském požáru zbohatlo až na milionáře, — a milionářem dnes jest i onen Ajryš, jenž od nás koupil ony dva loty. Měl celkem asi čtyři loty "dole ve městě", jak se říká, a držel je tak dlouho, jak mohl... Byl zámožným z různých spekulací a ze salónu již tehdy, kdy došla nás zpráva o nesmírných cenách nabízených mu za jeho loty, z nichž dva byly naší zanedbanou odhozenou příležitostí k bohatství... A to mělo později na nás vliv; ostatek dodělal Ezra... Jak už jsem řekl, v pětadesátém dostali jsme se do Nebrasky, opustivše Iowu. Zabrali jsme domoviny blízko nynějšího Pleasant Hill, jež tehdy bylo jen skupinou stavení. I Lincoln byl tenkrát maličkým hnízdem a po Crete a Wilber ani potuchy ještě nebylo. Byl to tuhý zápas s přírodou, jež ještě nepoznala pluhu, i rodila jen to, co vítr zasel. Prérie, širé prerie se táhly, kam oči došly. Tráva byla tak vysoká, že člověk v ní zapadl jako do moře; někde i jezdec sotva hlava vykoukala. Bylo to divné podívání za slunečního západu: obloha byla červená, odlesk té červené padal i na prerie, a tak to vypadalo, jakoby tam na obzoru, kde obloha se dotýká země, prerie vzjímala se plápoláním požáru... To byl život v

prerii, když jsme ji začali čistit! Prerijními blechami se to jen hemžilo. A co prerijních slepic všude bylo! Ještě antilopy jsme často viděli v prvním roce, a všeho všudy jednou jsem viděl bisony... Oh, pane, toho nikdy nezapomenu... Seděl jsem na koni; vracel jsem se od sousedů, tuším. Jak jsem tak v myšlenkách pomalu jel k domovu, ani jsem se valně po kraji nerozhlízel. Trochu jsem vzpomínal na starou vlast, kde jsem nechal svou první lásku, — trochu jsem vzpomínal na Chicago a Iowu, — a trochu jsem přemýšlel, co asi uděláme ze svého "homesteadu", a kdy začnu hospodařit pro sebe. A najednou cosi vytrhlo mne z myšlenek a pozvedlo mou hlavu takřka bez mého vědomí... I spatřil jsem všecek užaslý na obzoru, asi půldruhé míle od sebe, hnát se stádo bisonů... Pokračování.

Z úřadovny Matice Vyš. Vzdělání.

Členům Matice Vyššího Vzdělání: Výkonný Výbor zde předkládá, dle stanov, jména navržených čekanceů do výkonného výboru a sice: Bohumil Šimek, W. F. Severa, B. B. Letovský, Jos. Měkota a P. A. Koráb.

Pro výše jmenované čekance odevzdaly hlasy své následující sbory a jednotlivci a sice:

Sokolská Jednota Blesk, Baltimore, Md. Rád Svojan, ČSPS., Baltimore, Md. Rád Karel Jonáš, B. B. U., Baltimore, Md. Rád Bohemia, č. 631, IOU., Baltimore, Md. Čtenářský Spolek, Cedar Rapids, Ia. Klub Minerva, Cedar Rapids, Ia. Josef Klečka, Baltimore, Md. Fr. Kaplan, Morse Huff, Neb. Jan Černík, Canton, Ohio. Přítel Matice, Chicago, Ill. M. W. Houser, Cedar Rapids, Ia. Josef Pospíšil, St., Cedar Rapids Ia. Jan Vosmek, Cedar Rapids, Ia. W. Záleský, Cedar Rapids Ia.

Mimo výše uvedených, Těl. Jed. Sokol z New Yorku odevzdává jeden hlas občanu Fr. Filipovi a občan Filip odevzdává své hlasy Jos. Měkotovi, B. Šimkovi, P. A. Korábovi, M. W. Houserovi a Jos. F. Vondráčkovi.

Členové jsou tímto upozorněni zvláště na to, že dle stanov při nominaci jest každý člen oprávněn k jednomu hlasu pro pět čekanceů a při volbě k jednomu hlasu pro pět členů za každých \$5.00 ročních příspěvků.

Mimo těchto výše uvedených hlasů, obdrželi nynější členové výkonného výboru několik plnomocenství od řádných členů Matice Vyššího Vzdělání s vyzváním, aby jich dle svého dobrozdání použili. Jelikož však nynější členové výk. výb. se rozhodli zdržeti se nominace vůbec, zůstaly plnomocenství ony nepoužity.

Hlasy necht jsou zaslány na tajemníka, P. A. Korába, Iowa City, Iowa, do 7. července, 1906.

4. června, 1906.

Sladká potrava a kyselost žaludku.

Mnozí lidé se domnívají, že kyselost v žaludku jest pouze následkem požití většího množství sladké potravy. Často jest žaludek onemocnělý, pozoruje se kyselost v něm, nemocný má špatný dech, hořkost v ústech, bolení hlavy, ošklivost, zvrací, cítí bolesti v žaludku a následuje pak ještě mnoho jiných příznaků. Toho se můžete uvarovati užíváním Severovy žaludeční hořké, tohoto příjemného a působivého léku, který každý z těch tisíců lidí, již měli příležitost jej zkusiti v posledních 25 letech, chválí a odporučuje. Cena 50c a \$1. Ve všech lékárnách aneb u W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Iowa.

Krásný obraz "M... loučí se s přáteli svými p... Kostal... dávám za 40 centů... premi k Pokrok".

SCIO, Ore. — Ctěná redakce! Prosím o laskavé otištění těchto několik řádků. Rád bych dnes napsal několik řádků do našeho milého listu, neboť pozoruji, že už dávno z našeho zákoutí nebylo tu zprávy nebo dopisu. Divím se, proč krajané nic nepišou. Je nás tu přece pěkný počet a mnozí jsou daleko schopnější péra než jsem já. Myslím, že by jim to spíše přišlo napsati časem nějakou tu zprávičku, aby si krajané naši na východě nemyslili, že jsme se tady propadli někým do země, když tu na blízku bylo to zemětřesení. Nu, bohudíky, my jsme něco podobného zde ani nepocítili, a také si nepřejeme, aby nás zde něco podobného potkalo. Muselo to být hrozné! K nám denně docházely zprávy o tom, jaké spousty tam činily rozpoutané živly. Taktéž u nás přičinili se všemožně, aby nešťastným přispěchali s první pomocí. Naše osada byla jednou z prvních, která poslala celou káru různého zboží k ulevění bídy. Také krajané naši v hojném počtu účastnili se této sbírky. Byli to zvláště bratři Veselých, kteří zde vlastní tři pěkné obchody s různým zbožím. Čechové v osadě naší dělají veliký pokrok ve všem. Čím dále tím lepší má jméno české zvuk u jinonárodovců. Počasí máme dosti pěkné, že si ani lepšího přáteli nemůžeme. V nedávné době dostali jsme krásné deštíky, takže vše velice pěkně roste. Je opravdu radost dívat se na ty lány polí, které slibují dobrou úrodu. Taktéž ovoců bude hojnost. Jahod zde bylo veliké množství, že už podobné úrody dávno nebylo. I brambory již květou. Ty obyčejně se zde sází až v polovici června, což se o mnoho lépe vyplácí, než když sází se dřívě. Brambory zde vydrží v zemi celou zimu, poněvadž zde zem tak nezmrzne, aby v ní brambory mrzly. Ovšem, každý se přičiní o to, aby je v zemi nenechal. Jen tu a tam některý ten nedbal nechá vše až na poslední chvíli. Na poslední můj dopis v tomto listě, obdržel jsem celou řadu dotazů, z nichž mnohé se vztahovaly hlavně k pozemkům. Nejsem žádný pozemkový agent, a proto nemohu každému zvláště odpovídat. Nechei sem někoho vybízet, ale myslím, že by každý dobře učinil, kdyby sem přijel, pozemky si prohlédl a úsudek si učinil sám. Pozemky zde v poslední době velice stoupají a pochybuju, že budou kdy klesati. Až do dnešní doby jest zde ještě hojnost pozemků lacino na prodej a proto, kdo by opravdu zamýšlel koupit, necht vezme v úvahu má slova. Když se člověk o všem přesvědčí na vlastní oči, jest to o mnoho lépe, než když má věřiti očím jiného. Jest zde několik farem již zařízeníých. Já sám vím asi o čtyřech. Chtěl-li by někdo koupiti, neb zajímal-li by se o tyto farmy, necht jen mně laskavě dopíše a já mu sprostředkují korrespondenci přímo s majitelem. Pište jen jak velkou farmu byste si přáli, jak má být vzdálená od města. Dle toho potom budu moei posouditi do jakých rukou dopis ten mám odevzdati. Nechei za to nic, chei to udělati pouze z krajanské ochoty. Já sám nie na prodej nemám, proto se nemusí nikdo bát, že mám v úmyslu jej ošiditi. Nyní je nejlepší čas ku prohlédnutí pozemků, ježto je úroda ještě na nich. Vody jest zde dost, a podnebí je zde velice zdravé. Nemáme tu žádných bouřek ani tornád, takže i z té stránky mohou být všichni uspokojeni. Dříví stavebního i k palivu jest zde hojnost, takže se nikdo nemusí obávat, že nám míti onouzi. — Zdravím všechny čtenáře zvláště všechny Vávry.